

søge ud fra de Ord, som her er udtalte, at klare sig dette Forhold og denne Lovs Retsvirkninger.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet saa Lovforslaget som en Konsekvens af den økonomiske Udvikling; Lovforslaget er altsaa betragtet udelukkende fra et økonomisk Standpunkt. Ogsaa denne Betragtning fra det socialdemokratiske Partis Side forekommer mig at være ikke uden Værdi. Det er, fortsatte den ærede Ordfører, den kapitalistiske Produktionsform, som er den direkte Aarsag til Lovforslagets Fremkomst. Det skal jeg ikke polemisere imod. Det hører til den Slags Asserta, som man saa ofte hører fremsat fra den Side, men jeg forstaaer for øvrigt aldeles ikke, hvorledes disse Betragtninger kan gøres gældende, naar dog den ærede 2den Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Jessen) erklærede, at væsentlige Bestemmelser i denne Lov var uden Interesse for den Befolkingsklasse, som Taleren repræsenterede. Jeg maa opfordre alle, som overhovedet er paa det rene med, at Spørgsmaalet om Ægteskabets Retsvirkninger er noget af det vigtigste, vi overhovedet kan beskæftige os med, til at tage med al mulig Alvor derpaa. Det drejer sig om os alle, og det drejer sig for en ubegrænset Fremtid om vore Efterkommere. Et alvorligt Fejlgreb paa dette Punkt er overhovedet ikke til at redressere. En Lov, der ordner Ægtefællernes Retsforhold paa en saadan Maade, at den søger at gøre alle Ægtefællernes moralske Forpligtelser overfor hinanden til juridiske Forpligtelser i Kontraktform, og hvad dertil hører, er en farlig Lov. Det er ganske rigtigt, hvad den højtærede Justitsminister sagde, at enhver ordentlig Mand naturligvis vil spørge sin Hustru, inden han sælger det Hus, hvori de bor, om de skal sælge det. Det er ganske klart, at han har en moralsk Forpligtelse hertil, det vil jeg ingenlunde underkende, men jeg vil derimod mene, at det at gøre de moralske Forpligtelser i Ægteskabet til juridiske og sætte dem op i Kontraktform og gøre Øvrigheden til Opmand mellem Ægtefællerne er et Skraaplan af uhyre Farlighed. Ingen Steder i Betænkningen eller i det foreliggende Lovforslag ser man en virkelig Pointer af, hvad Ægteskabet er. Det drejer sig alt sammen om, hvorledes Ægtefællerne kontraktmæssigt o. s. v. skal arrangere sig med hinanden, hvorledes den ene skal klare sig overfor den anden, hvis vedkommende bliver forurettet i pekuniær eller anden Henseende. Men noget dybere

Indtryk af, hvad det i Virkeligheden drejer sig om, og hvad Ægteskabet betyder for Samfundet og for de enkelte Ægtefæller, faar man ikke. Det er sagt, at Kærligheden søger ikke sit eget. Denne Lov siger paa ethvert Punkt: Søg dit eget, pas paa, at du ikke bliver forurettet; derimod er der ikke noget Udtryk for det, som skulde være Ægteskabets Grundlag: den gensidige og ubetingede Offervillie.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Da jeg baade i Gaar og i Dag har været forhindret i at overvære Møderne her paa Grund af, at det islandske Nævn i disse Dage holder Møde, kunde jeg ikke i Gaar eller paa et tidligere Tidspunkt i Dag fremsætte en kort Bemærkning i Tilsvaret til den ærede Ordfører for det radikale Parti (Elna Munch), som i Gaar var meget bekymret for Ægteskabslovforslagets Skæbne i Anledning af, at Venstres Ordfører (Kirk) formentlig skulde være uenig med mig om Spørgsmaalet: Formen for Ægteskabs Indgaaelse. Jeg tror, at den radikale Ordfører kan spare sin Bekymring. Der bliver saa vist intet Oprør indenfor Venstre i Anledning af dette Spørgsmaal.

Jeg er i det Tilfælde, at jeg paa Rigsdagen har stillet Forslag om den saakaldte fakultative Form for Ægteskabs Indgaaelse, og jeg har ogsaa været i det Tilfælde, at jeg har støttet det saakaldte tvungne borgerlige Ægteskab. Min Stilling har nemlig været den, at det var mig om at gøre at faa en Lovgivning paa dette Omraade, der sikrede Folkekirken Præster imod at skulle staa og velsigne forargelige Forbindelser. For at opnaa dette forelagde Svend Høgsbro og jeg den 20. Marts 1896 et lille Lovforslag med 2 Paragraffer, hvoraf den første gav Adgang for Medlemmer af Folkekirken til at indgaa Ægteskab paa den Maade, hvorpaa Ægteskab indgaaes ifølge Loven af 1851 af dem, der staa udenfor Folkekirken, og hvis anden Paragraf gav Præsterne Ret til at nægte Vielse i saadanne Tilfælde, hvor de ikke mente, at de med god Samvittighed kunde indgaa paa at vie. Da Forslaget mødte Modstand hos den daværende Regering og fra konservativ og anden Side, og der ikke var Udsigt til, at Sagen kunde gennemføres paa Rigsdagen, valgte Svend Høgsbro og jeg Aaret efter at indbringe Forslag til Lov om borgerligt